

opusdei.org

Prelatovo pismo (februar 2010)

V svojem mesečnem pismu prelat naznani Marijino leto v Opus Dei kot zahvalo Gospodu za to, kar je pred osemdesetimi leti videl sveti Jožefmarija: da je Opus Dei pot svetosti tudi za ženske.

26. Feb. 2010

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V tem mesecu se dopolnjuje osemdeset let od trenutka, ko je sveti

Jožefmarija videl, da je Opus Dei namenjen tudi ženskam. Vemo, da je naš Oče 2. oktobra 1928, ko je prejel razsvetljenje za ustanovitev, mislil, da bodo v Delu samo moški. Zato si lahko predstavljamo njegovo presenečenje in veselje, ko mu je nekaj mesecev kasneje, 14. februarja 1930, Gospod dal razumeti, da računa tudi na ženske, da bi s svojim zgledom in besedami povsod ponesle sporočilo o posvečevanju v poklicnem delu in v vseh okoliščinah vsakdanjega življenja. Leta kasneje je poln hvaležnosti do božje previdnosti povedal, da bi **Opus Dei brez te jasno izražene Gospodove volje ter brez žensk ostal brez ene roke**[1]. Velikokrat se je tako izrazil, da bi nam dal razumeti, hčere, kako veliko odgovornost ima vsaka od vas. Čeprav se s to prošnjo nekoliko odmikam od teme, vas prosim, da priporočite nebesom nek namen, ki vam bo prinesel veliko zadovoljstva.

Od 14. februarja 1930 je sveti Jožefmarija delal, da bi se ta pot svetosti sredi sveta, Opus Dei, odprla za ženske vseh poklicev, ras in socialnih razmer. Zdaj izkazujemo našo hvaležnost presveti Trojici za to resničnost, da se je njegovo delo globoko ukoreninilo in je razširjeno po vsem svetu kljub velikim težavam, ki jih še posebno na začetku moral premagovati. Če je nauk svetega Jožefmarija o posvečevanju zemeljskih stvarnosti v 30. in 40. letih prejšnjega stoletja naletel na toliko ovir, pomislite na še dodatne težave, ko je postalo to povabilo k posvečevanju vseh poštenih poklicev namenjeno ženski publiki.

Danes se – in tako je logično – na najrazličnejših področjih ženskam priznavajo enake možnosti kakor moškim, toda pred osemdesetimi leti ni bilo tako. Takrat je bilo na primer malo verjetno, da bi ženske študirale na univerzi ali delale zunaj doma –

razen fizičnih del, ki so jih vedno opravljaje –, in še bolj nenavadno je bilo, da bi zavzemale odgovorna mesta na civilnem, družbenem ali akademskem področju. Več desetletij kasneje je Drugi vatikanski koncil razglasil: »Prihaja čas, prišel je čas, da se poklic ženske uresniči v polnosti, čas, ko ženska dobiva v svetu vpliv, težo, moč, ki do sedaj še nikoli niso bili doseženi. Zato sedaj, ko se človeštvo srečuje s tako globoko spremembo, lahko ženske, polne evangeljskega duha, veliko pomagajo, da človeštvo ne bo propadalo.«[2]

Od takrat smo prehodili dolgo pot po zaslugi prizadevanj brezštevilih ljudi, ki so prispevali k priznanju – tudi v civilnih zakonih – dostojanstva ženske in enakost njenih pravic in dolžnosti v primerjavi z moškim. Med temi ljudmi – pravično je, da to priznamo – pripada posebno mesto svetemu Jožefmariju, ki je od prvega

trenutka naprej vzpodbujal svoje hčere ter tiste, ki so se približale delu, k doseganju ciljev, ki so jim bili mogoči na najrazličnejših področjih človeških dejavnosti. V spomin mi prihajajo mnogi konkretni dogodki: od moči, s katero je vzpodbujal tiste ženske, ki so imele intelektualni potencial, naj visoko merijo v poklicnem življenju – na kulturnem področju, v znanosti itd. – do nič manjše energičnosti, s katero si je prizadeval, da bi se cenilo veliko služenje, ki ga družbi dajejo drugi poklici. Zaradi njegove neposredne vzpodbude po vsem svetu obstajajo na primer vzgojno-izobraževalne ustanove, ki se ukvarjajo s poklicno pripravo mnogih deklet za delo v gospodinjstvu, da bi to delo postalo priznано, kot si zasluži, tako v civilnih zakonih kot v družbeni zavesti.

Hvaležen sem Bogu, ker so verniki Prelature, tesno povezani s tolikimi

drugimi ljudmi dobre volje,
prispevali in še naprej prispevajo k
temu, da se po svetu širi ta krščanski
pogled na vlogo ženske. Kljub temu
je treba še toliko narediti! Če se v
mnogih okoljih že obsežno priznava
dostojanstvo in vloga ženske, je
drugje možnost za to še zelo daleč. V
vsakem primeru moramo božje
hčere in sinovi prizadevno
nadaljevati s to nalogo in pokazati
da, kakor je zapisal naš Ustanovitelj,
razvoj, zrelost, emancipacija
ženske ne smejo pomeniti poskusa
izenačevanja, torej istoličnosti z
moškim, nekakšno posnemanje
moškega načina delovanja, to ne bi
bil dosežek, to bi bila izguba za
žensko; ne zato, ker bi bila kaj več
ali kaj manj kot moški, temveč
zato, ker je drugačna. V temelju, ki
mora biti tudi pravno priznan,
tako v civilnem kot v cerkvenem
pravu, pa se lahko govori o
enakosti pravic, ker ima ženska
popolnoma enako kot moški

človeško dostojanstvo in dostojanstvo božje hčere. Toda izhajajoč iz te temeljne enakosti mora vsakdo doseči, kar je njemu lastno; v tem pomenu je emancipacija realna možnost, da se v polnosti razvijejo osebne sposobnosti: te, ki so lastne vsaki posameznici in tiste, ki jih ima kot ženska. Enakost s pravnega vidika in enakost možnosti z vidika zakonov ne odpravlja, ampak predpostavlja in pospešuje to različnost, ki je bogastvo za vse[3].

Enako kot v letu 2008, ko smo obhajali osemdeseto obletnico ustanovitve Dela, se mi je zdelo, da lahko najbolje izrazimo našo hvaležnost tako, da prehodimo te mesece z roko v roki z Devico Marijo. Zato mi je v veliko veselje razglasiti ponovno *Marijino leto* v Opus Dei, od naslednjega 14. februarja do istega dne leta 2011. V teku teh mesecev se bomo potrudili večkrat in boljše

častiti našo Mater, predvsem tako, da si bomo prizadevali biti pozorni na molitev in kontemplacijo svetega rožnega venca, tako da bomo širili to pobožnost med naše družine in naše prijatelje. Zahvalimo se Bogu še posebno za delo žensk, ki se ukvarjajo z materialno skrbjo za centre prelature, saj le-to odločilno prispeva k temu, da se obdrži in se še izboljšuje vzdušje doma, ki ga je Gospod vtisnil v Delo takrat, ko ga je leta 1928 navdihnil našemu Očetu.

Prvi meseci *Marijinega leta* sovpadajo z zadnjimi meseci leta duhovništva, ki ga je za vso Cerkev razglasil Benedikt XVI. V tem času sem vztrajal, da moramo ob tem, ko prosimo za duhovnike, z vsakodnevno živostjo moliti tudi za to, da se bomo vsi verniki bolj zavedali naše **duhovniške duše** ter da bi se prav tako vsakodnevno odločali posredovati ljudem, s

katerimi smo v stiku, veselje tega daru, ki je skupen vsem krščenim.

Dne 14. februarja bo dopolnjena nova obletnica ustanovitve Duhovniške družbe svetega Križa, ki je bila ustanovljena leta 1943. Tistega dne je med obhajanjem svete mašne daritve v kapeli enega od centrov ženske sekcije Gospod želel svetemu Jožefmariju dati rešitev za to, da bi se v Opus Dei lahko vključili duhovniki. Naš Oče, človek globoke vere v božjo previdnost, je jasno videl, da mu je s tem sovpadanjem datumov Gospod želel ponovno potrditi za Opus Dei značilno globoko enotnost duha, poklica in načina življenja med moškimi in ženskami, laiki in duhovniki. Zatrjeval je: **Videti je, kakor da bi nam Gospod želel reči: ne razbijajte enotnosti Dela!** Ljubite jo, branite jo, povečujte jo!

[4]

Duhovniška duša ni nič drugega kot skupno duhovništvo, ki živi v krščenih, celo do te mere, da oblikuje sleherni trenutek njihovega življenja. Naš Oče se je zahvaljeval Gospodu, da se je ta realnost uresničila v vsaki vernici in verniku Dela. **Velikokrat sem vam rekel**, je učil na primer leta 1960, **da imamo vsi – duhovniki in laiki – duhovniško dušo. Še več: vsem mojim otrokom bi rekel**, da so duhovniki, s tistim kraljevskim duhovništvom, o katerem je govoril sv. Peter (prim. 1 Pt 2, 9), pa ne le zato, ker ste bili krščeni, temveč zato, ker *vos estis lux mundi*, vi ste luč sveta, in luč se ne more skriti: *non potest civitas abscondi supra montem posita* (Mt 5, 14), ne more se skriti mesto, zgrajeno na skali. Kristus je povzdignjen na križu, da bi vse pritegnil k sebi, in moje hčere in sinovi ga poskušajo postaviti na vrh vseh plemenitih človeških

dejavnosti, da bi duše pripeljali k njemu[5].

Ko nas je spominjal na to gotovost, nas je vzpodbujal, da uresničimo potencialne, vsebovane v krščanskem poklicu. Toda ni se omejil na teoretično oznanjevanje te resnice, temveč je učil, kako jo prenesti v prakso. Svetoval je, naj živimo sveto mašo vseh štiriindvajset ur v dnevu, tako da pri darovanju Gospodu prinesemo delo dneva, uspehe in neuspehe, trpljenje in veselje.

Priporočal je, da opravljamo svoje delo tako, da se s krščanskim duhom trudimo vaditi v krepostih, ki jih vsebuje vsaka poklicna dejavnost: delavnost, samopremagovanje, služenje drugim itd. Na ta način sveta maša resnično postane **središče in korenina kristjanovega duhovnega življenja[6]** in sveta daritev se nadaljuje skozi ves dan, je zaključil.

Prav tako se je rad spuščal v podrobnosti. Med nekim srečanjem z mladimi, ko so mu zastavili vprašanje, kako v praksi uresničevati duhovniško dušo, je odgovoril:

Kakšen misliš, da mora biti duhovnik? Požrtvovalen, goreč, z nasmehom, takšen, ki privlači, ki ne zavrača ljudi, ki prosijo za njegovo pomoč, ki zna razumeti, ki zna svetovati itd. Ti si vedel vse to in veliko več in prepričan sem, otrok mojega srca, da poskušaš tako ravnati: zato imaš duhovniško dušo[7].

In ob drugi priložnosti: **Deležni ste Kristusovega kraljevskega duhovništva, ker ste prejeli zakramenta krsta in birme, in deležni ste tudi karizem, ki jih podeljuje Sveti Duh, v tem smislu, da delate veliko dobrega. Ena vaša beseda včasih slepemu odpre oči; vaš način ravnanja povzroči, da hromi, torej človek, ki ni ničesar**

**naredil za krščansko življenje,
vstane in dela zraven vas; in spet
drugič gredo mrtveci, ki že
zaudarjajo, k zakramentu pokore,
ker so jih vzbudile vaše
prošnje, vaš nauk, vaše molitve.
Očistijo se in zmožni so vseh
dobrih stvari: vstali so od
mrtvih[8].**

V luči teh razmišljanj se lahko vprašamo, ali sveta maša res predstavlja točko, v katero se stekajo naše želje in nameni, vir, iz katerega se hrani gorečnost po svetosti in apostolatu. Ali vidimo duše v ljudeh, s katerimi se srečujemo v teku dneva? Ali se odzivamo z dejanji ljubezni in zadoščevanja ob žalitvah, ki jih sprejme Gospod? Čutimo se solidarni s tistimi, ki materialno in duhovno trpijo zaradi vojn, preganjanj, naravnih katastrof itd. in poskušajmo jih spremljati z našo molitvijo, pa tudi z našo materialno pomočjo, kadar je mogoče. Želimo,

da novice, kot je potres na Haitiju, ne ostanejo zgolj spomin.

Apostolski sadovi so odvisni od povezanosti z našim Gospodom, kakor je poudaril papež, ko je govoril o izredni pastoralni učinkovitosti svetega arškega župnika. ***Uspel se je dotakniti src ljudstva*** – je pojasnil na neki avdienci – ***ne zaradi njegovih človeških nadarjenosti, niti ne na temelju izključnega prizadevanja volje, čeprav je bila hvalevredna; osvojil je duše, celo najbolj uporne, posredoval jim je, kar je notranje živel, torej prijateljstvo s Kristusom. Bil je "zaljubljen" v Kristusa, in resnična skrivnost njegovega pastoralnega uspeha je bila ljubezen, ki jo je čutil do evharistične skrivnosti, oznanjene, obhajane in živete, ki se je spremenila v ljubezen do Kristusove črede, kristjanov in do vseh ljudi, ki iščejo Boga***[9].

19. februarja se bomo še posebno spominjali predragega don Álvaro, ki na ta dan praznuje god. Zaupajmo v njegovo posredovanje, da bomo prehodili to novo Marijino leto z istim sinovskim duhom, s katerim je prvi naslednik svetega Jožefmarija razglasil in živel druga Marijina leta ob različnih obletnicah Dela.

Naslednji dan, 20. februarja, bom posvetil v diakona dva vaša brata pridružena. Molimo za njiju in za vse duhovnike.

Pred nekaj dnevi me je sveti oče sprejel na zasebni avdienci. Izročil sem mu ljubezen in molitev vseh ter mu zagotovil, da nenehno molimo zanj in za njegove namene. Še naprej delajmo tako, tesno združeni s Petrovim naslednikom in tudi z vsemi škofi, duhovniki in verniki Cerkve. Benedikt XVI. je želel blagosloviti vse apostolsko delo vernikov Dela ter vsako in vsakega od nas.

Ni potrebno, da bi vas spominjal, da močno zaupam v vašo molitev za moje namene. Še naprej velikodušno molíte.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. februar 2010.

[1] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, februar 1955.

[2] Drugi vatikanski koncil, Končno sporočilo ženskam, 8. 12. 1965, št. 3-4.

[3] Sveti Jožefmarija, *Pogovori*, št. 87.

[4] Sveti Jožefmarija, zapiski iz homilije, 14. 2. 1958.

[5] Sveti Jožefmarija, zapiski z meditacije, 15. 4. 1960.

[6] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 87.

[7] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 31. 3. 1974.

[8] Sveti Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, oktober 1972.

[9] Benedikt XVI., Govor na splošni avdienci, 5. 8. 2009.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-februar-2010/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-februar-2010/) (8. Avg. 2025)